

MORGENAVISEN Jyllands-Posten

Chefredaktion: Asger Nørgaard Larsen (ansvarhavende)
og Tor Tolstrup

Direktion: Asger Nørgaard Larsen (adm.), Tor Tolstrup og Tonny Hansen

Udgiver og tryk: Jyllands-Postens Fond - Jyllands-Posten A/S
8260 Viby J. Telefon 86 14 66 77

Jyllands-Postens øvrige telefonnumre findes på side 2

Frihed i Unionen

NÅR VI SE MODSTANDERE af EF-Unionen griber paletten og udmaler det store europæiske skræmmebillede, fylder de det med fortidens spøgelse fra Napoleon til Hitler og med nutidige bureaukrater, der vil harmonisere alt fra juletræer til agurker.

De fylder det med frygt for Tyskland og et lille uskyldigt dansk folkefærd, der mister sin selvbestemmelse til magtbegærlige centralister i Bruxelles.

De maler kort sagt billedet af en totalitær superstat, der ikke alene opluger nationerne, men også knægtter borgernes frihedsrettigheder.

Et eksempel på et sådant skræmmebillede er lektor Steen Steensens debatindlæg, som vi bringer andetsteds på siden.

Han begår samtidig det kunststykke at konkludere, at Jyllands-Postens positive holdning til EF-Unionen - som den ofte er udtrykt på denne plads - kolliderer med et liberalt frihedssyn, at det ene, Unionen, udelukker det andet, borgernes ukrænkelighed som individer med umistelige rettigheder.

Steen Steensens og andre unionsmodstanderes skræmmebillede er mildt sagt ikke retvisende, og det er beklageligt, at det alligevel har haft effekt i befolkningen. Ingen - næppe heller de mest visionære europæere - anfægter i dag nationalstaternes som grundstenene i det europæiske samarbejde.

Afstemningen om Maastricht-traktaten og den tumult, som resultatet skabte i EF, er et eksempel på, at selv et lille folks selvbestemmelsesret er højt nærværende. Der er med Edinburgh-aftalen blevet taget vigtige hensyn til det danske vej-flertal.

Det meget omtalte bureaukrati i Bruxelles og andre steder er såre begrænset i forhold til den offentlige

styring, som vi i nationalstaten Danmark må trækkes med i det daglige. Derfor er det også nonsens at drage sammenligninger til Enevældens regulerede samfund eller i øvrigt til andre historiske perioder, hvis befolkningsmæssige, politiske og kulturelle forudsætninger var væsensforskellige fra nutidens virkelighed.

Kampen om de demokratiske frihedsrettigheder er for længst vundet i vores del af verden. I dag skal de kun forsvares, hvilket kan være krævede nok. Men at deres forsvar lige netop er knyttet til nationalstaterne og ikke skulle kunne gennemføres i en unionsmæssig sammenhæng, savner begrundelse.

Frihedsrettighederne i Amerikas Forenede Stater trives os bekendt ganske glimrende.

Unionsmodstanderne håber, at det danske nej har standset den europæiske integration.

Vi håber, at de også tager fejl i den forbindelse. Mens de har travlt med at udmale urealistiske skræmmebilleder, ser vi i det tidligere Jugoslavien, hvad der er billedets virkelige indhold: Krigens rædsler.

Det glemmer unionsmodstanderne at tage med. Krigens udsvinger af den samme nationalisme, som de sværmer for, og som førte Europa ud i to verdenskrige.

At forhindre en gentagelse er den afgørende begrundelse for at udbygge og institutionalisere det europæiske samarbejde. Derfor må alle landene give af deres selvbestemmelse, og derfor må det ideale mål nu som før være en europæisk union blandt flest mulige lande.

Det vil naturligvis blive en union, der med sine demokratiske værdier og sikring af befolkningernes velfærd er den bedst tænkelige garant for de frihedsrettigheder, som Steen Steensen og andre er så bekymrede for.

Dansk ulandshjælp

ET MINDRETAL i Folketinget har rettet en skarp kritik mod regeringen og Socialdemokratiet, fordi en stadig større del af ulandshjælpen går til modtagelse af flygtninge i Danmark.

I fjor var dette beløb 338 mio. kr. I år var det budgetteret til 317 mio. kr., men den faktiske udgift ender omkring 650 mio. kr.

Til næste år ventes beløbet at stige yderligere, fordi Danmark ifølge justitsminister Hans Engell vil modtage 30.000 flygtninge mod 15.000 i år. Langt hovedparten kommer fra det tidligere Jugoslavien.

Det er prisværdigt, at regeringen og Socialdemokratiet i denne sag står sammen og afviser Folketingets kritiske mindretal, der ønsker, at pengene til flygtninge ikke skal tages fra hjælpen til verdens fattigste lande.

På finansloven for 1993 er der afsat godt 8,8 mia. kr. til ulandshjælp.

Udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen peger på, at de udregningsregler, som ministeriet henholder sig til, er fælles for OECD-landene. Efter disse regler kan udgifter til modta-

gelse af asylsøgere i det første år efter ankomsten betragtes som ulandshjælp, hvis de pågældende kommer fra ulande. Og OECD anser det tidligere Jugoslavien for at være et uland.

Tillige understreger udenrigsministeren, at i de kommende fem år vil hver dansk familie over skattebilletten i gennemsnit yde 37.000 kroner.

Dermed er danskerne blandt de verdensborgere, der yder suverænt mest i ulandshjælp.

Kun ganske få andre lande lever i dag op til FN's målsætning om en ulandshjælp på én procent af bruttonationalproduktet. Det store flertal af industrilandene halter langt bagefter.

Vi har grund til at være stolte over vores førende position på dette område. At der så kan rejses berettiget kritik af konkrete projekter, er en anden sag.

Stoltheden over at yde en flot indsats skal ikke drukne i en politisk kappestrid om at bruge flest penge i Den Tredje Verden, når andre nødlidende banker på vores fordør.

Fynsk landsby over hele øen

Fyens Stiftstidende kommenterer læge Lasse Hessels planer om et Las Vegas i Odense-forstaden Vollsmose.

Lad os se planerne i enkeltheder, og lad os høre en nøgtern vurdering af, om det virkelig skulle kunne lade sig gøre at lokke svenskere i tusindvis den lange vej over Kattegat til Kerteminde og videre i bus til Vollsmose. Er ideen ikke utænkelig, for den svenske kronen blev devalueret med

15 pct., hvorved danske varer altså er blevet tilsvarende dyrere?

Projektet rejser det principielle spørgsmål, hvilke midler vil vi tage i brug for at gavne beskæftigelsen på Fyn. Vi kan ikke på samme tid sukke over den store arbejdsløshed og den manglende købekraft og samtidig indigneret og stramtandet afvis ethvert ultraditionelt forsøg på at få gang i hjulene. Vi skal ikke prostituere os selv, men vi kan på

den anden side ikke leve af at udvide Den fynske Landsby til hele amtet, klæde os ud i folkedragter og synge: Fyn er fin.

Det bliver i så fald for de få.

Kanalchefen, Finn Slumstrup, måtte ud med en lidt vævende forklaring, der for det første gjorde opmærksom på, at forandringen først skulle gælde fra nytår 1994, og for det andet var et statsningsprogram stadig under overvejelse.

Men avisens læserbevægelse svulmede med protester fra lyttere, som påstod, at det klassiske mu-

En frihedsorienteret avis?

Af Steen Steensen, seminarlektor, Vesterled 11 Ransum

ER JYLLANDS-POSTEN en frihedsorienteret avis?

Nej, det kan umuligt siges. I givet fald kunne den aldrig gå ind for europæisk samling. Men bladet er frisindet.

At være frihedsorienteret og at være frisindet er ikke det samme. Det første indebærer et forsvar for et sæt af frihedsrettigheder. Den betingelse stilles ikke til frisindet. Det frisindede menneske er åbent og tolerant, lydhør og fordomsfrit. Vel har det meninger, men det accepterer også andres indstilling. Den frisindede avis lader mange synspunkter komme til orde. Ofte forekommer de udtrykte holdninger af modsat kaliber end bladets egne. En sådan fri og åben avis er Jyllands-Posten.

Politikfri zone
Principielt hindrer ingen mening tilstedeværelse af frisind. Socialister og kommunister kan eksempelvis sagtens forekomme frisindede. Men de er ikke frihedsorienterede. Frihedsorienterede stammer fra liberalismen. Liber betyder fri. Det

var den liberale bølge, som nedbrød de regulerede samfund under enevælden. Bevægelsen understregede den økonomiske frihed meget kraftigt. Således banede liberalismen vejen for de frie forfatninger. I Danmark blev grundloven som bekendt til i 1849.

Den klassiske liberalisme førte til fundamentale krav til sejr, nemlig folkenes selvbestemmelsesret og den individuelle selvbestemmelsesret. Folkenes selvbestemmelsesret knyttes an til nationalstaten. Kampen for demokrati i Europa stod i nær forbindelse med en national frihedsstræben.

Denne blussede voldsom op i kolvandet på Napoleons forsøg på samling af europæiske stater. Også den danske grundlov blev skrevet under en national frihedskamp. Løsrivelsen fra tykkheden optog på den tid sindene. Folkenes selvbestemmelsesret og individets frigørelse fra enevældens styringsmani løb i samme spor.

Liberalismen, nationalstaten og demokratiet er ventiler i den samme motor. Kernen i den klassiske liberalisme andrager individets frigørelse fra ydre diktator. Den personlige uafhængighed knæstattes i de frie forfatninger. Det enkelte menneske tildeltes en

privat sfære, en politikfri zone, hvor selvbestemmelsesretten kunne udfolde sig. Boligens og ejendomsretten gjordes ukrænkelig, og næringsfrihed blev lov.

Gid Jyllands-Posten havde sans for folkenes selvbestemmelsesret og det enkelte menneskes ret til selvstyrelse. Da ville EF-statsens planlægger hamre hovedet i en mur.

Glem det ikke i Viby
Kære redaktører i Viby! Hvad har selvbestemmelse med politik og bureaukrati at bestille? Demokratiet handler ikke om forbud og regler. En håndfuld professionelle politikmagere om EF's skinnende mahogniborde kolliderer på den mest frontale måde med de grundlæggende menneskerettigheder. Demokrati er national og personlig selvstyrelse. Glem det ikke!
EF udgør et slaraffenland for samfundshersere. Alle redde nu sættes enorme uproduktive ressourcer ind på udarbejdelse af handlingsplaner og overvågning. Der står skrevet i Maastrichttraktaten, at miljøpolitikken skal gøres til et hovedanliggende i Unionen. Hermed legaliseres en uuhæmmet socialisering af næringslivet og menneskene. Privat foretagsomhed, produktion og arbejde kriminaliseres. En hær af snyl-

tere og parasitter vælter ind over gårde og fiskeskuttere, dambrug, minkfarme, værksteder, fabrikker og skrothandlere.

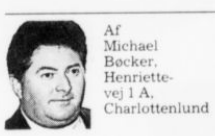
Politik et redskab for magtens mænd

Men hvordan kan Jyllands-Posten være tilhænger af bestemmelser og traktater, der åbner op for den slags? Enevældens regulerede samfund vender tilbage i en ny og væsentlig mere effektiv udgave. Husk historiens evige besked: Politik er et redskab for magtens mænd, for udbytning og undertrykkelse. Hvordan forestiller bladets redaktører sig, at politikfrie zoner kan opretholdes, når virkefeltet i EF's institutioner ikke er klart begrænset og afgrænset? Kender redaktørerne ikke til institutionernes egoisme og vækstkræfter? Magten må aldrig samles. Den skal splittes. Konkurrence er godt. Samarbejde er det ikke. Frisind angiver et gode. Men frihed er bedre.

For en sikkerheds skyld tilkendegives det, at begrebet liberal er anvendt i den klassiske betydning. Partiet Venstres brug af udtrykket betegner en pervertering af dette stolte ord.

LÆS OGSÅ LEDEREN

Børn af Jehovas Vidner får også gaver

Af Michael Bøcker, Henriettevej 1 A, Charlottelund

IFOLGE Jyllands-Posten 10.12 har Dialogcen-tret i Århus foranlediget en høring om børns vilkår i nyrelige bevægelser, især Jehovas Vidner.

Negative episoder kan forekomme i alle forældres ihærdige bestræbelser for at opnå en nogenlunde vellykket børneopdragelse. Det gælder naturligvis også Jehovas Vidner.

Disse negative episoder eller tilfælde har åbenbart skabt grundlag for nogle generelle betragtninger om-

kring Jehovas Vidners børns forhold til deres omgivelser. Hvor langt kan vi fra samfundets side tillade os at blande os i den enkelte families struktur? Hvor fornyderisk kan vi tillade os at være? Skal de kære forældre, selv om de tilhører Jehovas Vidner, ikke have lov til selv at anlægge deres eget familiemønster, så længe dette ikke går ud over børnenes ve og vel, såvel fysisk som mentalt? Mig bekendt elsker forældre, der tilhører Jehovas Vidner, også deres børn og er villige til at gå gennem ild og vand for dem.

Et rigt familieliv
Børn hos Jehovas Vidner får også gaver. Måske oftere og flere end børn i almindel-

lighed får. De er bare ikke begrænset til jul og fødselsdag, som i øvrigt ikke kan betegnes som kristne fester. At de ikke deltager i disse fester, gør dem anderledes. Men det var de første kristne jo også. De holdt sig for sig selv. Deres sociale behov blev dækket internt. Så vidt jeg har forstået, forsøger Jehovas Vidner blot at efterleve de kristne principper om ikke at være en del af denne verdens samfundssystemer. At de medtager disse principper i deres børneopdragelse, skal de vel ikke lastes for. Tilmed er Jehovas Vidners børn kendt for at være flittige i skolen, velopdragne og yderst gemytlige. At de nu og da bliver mobbet, fordi de hverken har lyst til at

deltage i fødselsdage eller holde jul, er vel de vilkår, der er gældende, når man er anderledes.

Men alligevel fornemmer jeg, at de har flere slikkepinde end de fleste børn, symbolsk set. I den stressede verden, vi lever i, er det yderst værdifuldt, når forældre bruger tid på deres børn. Det være sig i form af udflugter, sammenkomster, leg, ferie, højtælling, eller hvad ens børn nu måtte have interesse for. Mig bekendt indgår sådanne aktiviteter i Jehovas Vidners familieliv. Måske er de mere lykkelige end de fleste familier. Tilmed har børnene af deres forældre fået en kristen holdning til livet. Det er som oftest det, børn mangler. Og det kan gøre børn frustrerede. Det undgår børn hos Jehovas Vidner generelt. Fordi de tror på Gud. Og det er nok mere tilfredsstillende end kun at tro på julemanden.

For resten

■ For en måneds tid siden opstod rygten om, at den klassiske morgenmusik fra kl. 7.10 til 7.55 ville forsvinde til fordel for et eller andet snakkeprogram til opbyggelse og orientering på P1, den såkaldt seriøse kanal.

Kanalchefen, Finn Slumstrup, måtte ud med en lidt vævende forklaring, der for det første gjorde opmærksom på, at forandringen først skulle gælde fra nytår 1994, og for det andet var et statsningsprogram stadig under overvejelse.

Men avisens læserbevægelse svulmede med protester fra lyttere, som påstod, at det klassiske mu-

sikprogram netop på det tidspunkt var en livsbetingelse for dem. Berlingske Tidende kunne lillejuleaftensdag bringe næsten en hel side med tilhængere af den klassiske musik.

■ Samme dag måtte selveste radiodirektøren, Hans Jørgen Skov, ud med en redogørelse - i Politiken. Han rettede svaret til forfatteren Lise Nørgaard, en af mange hundrede lytter-protestanter, og skrev, at han ikke ved, hvem hendes hjemmelmænd er, skønt hans kanalchef, Finn Slumstrup, forlængst offentligt har udtalt sig. Hvordan kan han undgå at vide det?

Deretter bekendt han, at det er ham selv, der er erhavsmand, eller hjemmelmænd, til det hele. I radioen arbejdes der med en fornyelsesplan for P1, -og et af elementerne i denne plan er

et morgenmagasin i morgenstunden, som jeg har bedt medarbejdere og chefer om at udarbejde konceptet til, da det er min opfattelse, at vores uddybende nyheds-, baggrunds og kulturdekning om morgenen ikke er tilstrækkelig markant for øjeblikket. Det er nok her, hunden ligger begravet.

■ Skov har mere end ret i, at det er her, hunden ligger begravet. Det gale er, at han går rundt med en opfattelse, som kan være så fejlagtig i forhold til hans kunders ønsker.

Så meget mere som han er i besiddelse af en stadig voksende bunke papir med undersøgelser af lytteres og seeres ønsker.

Man kan have sine tvivl. I hvert fald har læserbrevene gjort indtryk, og radiochefen, der kom fra P3, påpeger, hvor vigtig den klassiske musik er, og peger på, hvor meget P2 nu bringer af musikalsk kvalitet.

Skov har hele tiden arbejdet for, at DR skulle overtage den ledige kanal 4, og ved Lise Nørgaard hvorfor? Fordi DR så kunne bruge P4 til at sende klassisk musik hele døgnet, som de gør det i Sverige.

■ Ingen skal betvivle radiodirektørens seriøsitet. Og med visionerne om en hel klassisk kanal slipper han ganske gratis ud af klemmen. Han ved nemlig måske bedre end de fleste, at DR hverken har evne, vilje eller penge til at sætte sig i besiddelse af den fjerde kanal.

Uhyrlig påstand om adoptivbørn

Af Frank Knudsen, Australiavænet 15, Thisted

TIL KIM E. LAUGESSEN: I et læserbrev 16. 12 fremturer du med en usædvanlig modbydelig påstand vedrørende udenlandske adoptivbørn.

En påstand, som meget vel kan skabe en voldsom - og aldeles ubegrundet - angst hos mange mennesker. Du skriver bl. a.: -Alle de ulykkelige skæbner, der er kommet ud af de udenlandske adoptioner. Spørg bare børne- og ungdomspensioner om det.- Endvidere skriver du: -Små børn er altid kære, men når de vokser op med deres egen helt bestemte personlighed, og når danske adoptivforældre opgiver, er ulykken sket for alle.-

Ukendte problemer

Allerførst har jeg naturligvis fulgt din opfordring til at spørge en række børne- og ungdomspensioner. Ikke et af de mennesker, jeg talte med, var enig med dig. For ligesom at følge sagen op tog jeg så kontakt med Adoption Center i Århus. Her har man formidlet adoptioner af udenlandske børn i snart 25 år. Man skulle da tro, at de var orienteret, såfremt problemerne var af sådanne dimensioner, som du beskriver dem. Men nej. Også her står man aldeles uforstående over for dine holdninger. Socialforskningsinstituttets rapport nr. 14 hedder 'Mit land er Danmark' og er en undersøgelse, som udelukkende omfatter 18-25-årige unge udlændinge, som er adopteret af danske forældre. Læs den. Det kan du blive klog af.

Dokumentation udbedes

Min hustru og jeg er de lykkelige forældre til to unge mennesker fra Korea. Vores datter - som for øvrigt blev gift i august måned - forventer at gøre sin uddannelse som sygeplejerske færdig i 1993, ligesom vores søn regner med, også i 1993, at blive civiløkonom. Vi er bekendt med flere forhold, som forløber som vores, og vi har aldrig hverken hørt eller læst noget som helst af det, som du beretter om. Kan det måske være fordi, at vi bor i den 'forkerte' ende af landet? Jeg tvivler.

Derfor Laugesen: For vores egen skyld, men ikke mindst af hensyn til kommende adoptivforældre må jeg bede dig dokumentere dine påstande. Du er velkommen til at kontakte os, Anni og Frank Knudsen, i Thisted, men jeg finder det rigtigst, at din dokumentation fremkommer som et læserbrev. Men lad det nu ske lidt hurtigt.

Og så må du lige være opmærksom på, at problemer, som har relation til flygtninge og indvandrere, og problemer, som kan henføres til den alt for store ungdomsarbejdsløshed, ikke har noget som helst med forholdene omkring adoption at gøre.

vove at overtage denne kanal, vil den naturligvis blive kommerciel, det vil sige, den skal leve af reklamer.

Derfor vil den sandsynligvis snarere blive en konkurrent til P3, som forøvrigt i sin fornyelse til fordel for unge lyttere synes at have svært ved at holde på kunderne. Er det meningsmålingernes skyld eller forkert planlægning?

Elskere af klassisk musik må indtil videre glæde sig over, at radiodirektøren generøst har udsendt den brutale bortskæring af den gode morgenmusik et helt år.

Hvem der til den tid er chefer i Danmarks Radio står indtil videre hen i det uvisse.

Godt nytår!

Senior